

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Ch. D. T., narozený X, bytem X, X,
zastoupený: Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem
Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
IČO: 00007064, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 5. 5. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2021 č. j.
CPR-29642-6/ČJ-2020-930310-V235,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím KŘPPK ze dne 21. 7. 2020, č. j. KRPP-25870-23 ČJ-2020-030022 bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) s ohledem na jeho neoprávněný pobyt na území ČR uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 1 roku. Současně mu byla stanovena doba 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí k vycestování.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včasné odvolání, v němž zejména namítal nedostatečně zjištěný stav věci; nepřiměřenost napadeného rozhodnutí a to jednak s ohledem na zásah do jeho života, jednak ve vztahu k délce zákazu vstupu na území; dále nezohlednění nemožnosti vycestovat společně s krátkou lhůtou pro to tak učinit. Žalovaný však žádnou z odvolacích námitek žalobce neshledal důvodnou a žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 4. 2021, č. j. CPR-29642-6/ČJ-2020-930310-V235, dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil následovně: **Část výroku ve znění:** „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 1 (jeden) rok“, **se mění a nově zní:** „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 6 (šest) měsíců“. Ve zbylé části dle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl.

II. Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě předně namítal nedostatečně zjištěný skutečný stav věci (§ 3 správního řádu) s tím, že správní orgány byly povinny zjistit skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka řízení (§ 50 odst. 3 správního řádu), to v daném případě dle názoru žalobce neučinily, neboť zjišťovaly jen skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Uvedeným jednáním mělo rovněž dojít k porušení § 2 odst. 4 správního řádu.

4. Dále žalobce namítal nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění, neboť to neodpovídalo dle jeho názoru okolnostem případu. Uvedené zdůvodnil tím, že na území ČR pobýval neoprávněně jen relativně krátkou dobu; neoprávněnosti pobytu si žalobce nebyl vědom. Jakmile si žalobce uvědomil své protiprávní jednání, dostavil se dobrovolně ke správnímu orgánu I. stupně s tím, že má pochybnosti o platnosti oprávnění svého pobytu. Žalobce plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i o okolnostech a důvodech jeho nelegálního pobytu. V této souvislosti poukázal žalobce na možnost správního uvážení správního orgánu a také na povinnost plynoucí z § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnout jinak než uložením správního vyhoštění. Správní orgán měl v rámci své diskrece možnost správní řízení zastavit, či se rozhodnout pro vyřešení daného případu alternativní cestou podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Byť odvolací správní orgán snížil délku uloženého správního vyhoštění na 6 měsíců, domníval se žalobce, že v jeho věci bylo na místě aplikovat § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a řízení zastavit, případně vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

5. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na zásah do jeho rodinného a soukromého života dle § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto směru žalobce poukázal na povinnost správního orgánu zohledňovat jím vyjmenované faktory. V souvislosti s tím žalobce dodal, že na území ČR žije od roku 2008; během pobytu si vybudoval pevné vztahy soukromé a rodinné povahy. Závěry správních orgánů v tomto směru měl žalobce za nesprávné a místy nepřezkoumatelné. Žalobce také vyjádřil nesouhlas s tvrzením správního orgánu ohledně neovládání českého jazyka, což mu má bránit v integraci do české společnosti; také nesouhlasil se závěrem, že nemá zájem

integrovat se do české společnosti na základě správními orgány nepodložené domněnky o styku výhradně se svými krajany.

6. Dále žalobce vytýkal správním orgánům příliš krátce stanovenou lhůtu k vycestování. Nepřiměřenost stanovené lhůty spatřoval ve vztahu k časové náročnosti vypořádání se s veškerými svými záležitostmi týkajícími se opuštění ČR po dlouholetém pobytu a poukázal na nemožnost přicestovat z ČR do Vietnamu z důvodu nedostupnosti leteckého spojení a tamních opatření kvůli pandemii koronaviru.

7. V samém závěru žaloby rozporoval žalobce zákonnost a správnost závazného stanoviska MV, kdy i nové vydané stanovisko nadále nezohledňovalo aktuální faktickou nemožnost vycestování z ČR do Vietnamu. Dne 3. 1. 2021 měla vietnamská vláda rozhodnout o dočasném přerušení všech repatričních letů pro vietnamské občany z oblastí, kde byl zjištěn zmutovaný vir. Repatriční lety pro vietnamské občany z ČR nebyly dle informací leteckých společností Vietnam Airlines a Bamboo Airways v současnosti plánovány. Vzhledem k tomu, že žalovaný navzdory odvolací námitce žalobce neshledal tuto důvodnou, aniž by dostatečně odůvodnil z jakého důvodu, zatížil tak dle názoru žalobce napadené rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

8. Z výše uvedených důvodů poté žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě dne 14. 5. 2021 žalovaný odkázal na obsahovou podobnost žalobních námitek s námitkami uplatněnými v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že na ně bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí a současně odkázal i na shromážděný spisový materiál. Současně s tím žalovaný vyjádřil své přesvědčení o souladnosti svého postupu v odvolacím řízení se zákony, jakož i mezinárodními smlouvami; ve svém postupu neshledal žalovaný žádné pochybení. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce

10. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že toto nepřináší žádnou relevantní argumentaci, jež by zpochybňovala důvodnost podané žaloby. Žalobce má za to, že uložení správního vyhoštění bylo v jeho případě zcela nepřiměřené a neodpovídalo okolnostem daného případu.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

12. S ohledem na stanovisko žalobce bylo ve věci nařízeno ústní jednání.

VI. Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je nedůvodná.

14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: z úředního záznamu Policie ČR ze dne 20. 2. 2020; založených rozhodnutí Krajského soudu v Plzni a NSS; výpisů z cizineckého informačního systému; protokolu o výsledku účastníka správního řízení a závazného stanoviska ze dne 18. 12. 2020 společně s dokumentem Bezpečností a politická situace v zemi Vietnam vyplývá, že dne 20. 2. 2020 se dostavil žalobce na KŘPPK s tím, že pobývá na území ČR bez platného oprávnění. Dalším postupem bylo potvrzeno, že žalobce skutečně pobýval na území ČR nelegálně, a to od 22. 12. 2019 do 20. 2. 2020, čímž mělo dojít k naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců; současně bylo prokázáno, že v návratu žalobce do země původu nebrání žádné překážky.

15. Ačkoliv žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutečný stav věci, kdy mělo být žalovaným přihlíženo pouze ke skutečnostem svědčícím v jeho neprospěch, neshledal soud tuto námitku důvodnou. Předně nutno uvést, že žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které měly být správními orgány opominuty či ignorovány a spokojil se pouze s až lakonickým reprodukováním zákonných ustanovení, aniž by k nim dodal konkrétní příklady. Soud přezkoumal správní spis stejně jako napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a došel k závěru, že si správní orgány obou stupňů obstaraly dostatek podkladového materiálu pro to, aby následně vydaná rozhodnutí byla objektivní a vycházela z dostatečně zjištěného stavu věci, který neponechává žádný prostor k pochybám a stejně tak vypovídá o ustálené rozhodovací praxi správních orgánů v obdobných případech. Jednalo se zejména o výpisy z cizineckého systému, protokol o výsledku účastníka řízení, rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 11. 2019 č. j. 57 A 106/2019-48 i navazujícího rozhodnutí NSS ze dne 16. 1. 2020 č. j. 1 Azs 469/2019-28 ve věci zrušení dlouhodobého pobytu na území za účelem podnikání žalobce, závazné stanovisko MV ze dne 18. 12. 2020 a informace o bezpečnostní situaci ve Vietnamu. Rovněž nutno podotknout, že považoval-li žalobce zjištěný stav za nedostatečný, nebránilo mu nic v tom předložit správním orgánům další podkladový materiál či uvést jiná relevantní tvrzení. S ohledem na uvedené nepovažuje soud postup správních orgánů v rozporu s ustanoveními § 3, § 50 odst. 3 či § 2 odst. 4 správního řádu, když byl skutečný stav věci zjištěn dostatečným způsobem a bylo přihlíženo ke všem skutečnostem bez ohledu na to, zda svědčily ve prospěch či neprospěch žalobce. Stejně tak přijaté řešení odpovídá veřejnému zájmu a okolnostem daného případu (srovnej rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2019, č. j. 34 A 52/2018 -71).

16. Dále žalobce namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k okolnostem případu a poukázal ve spojení s tím na § 50a zákona o pobytu cizinců.

17. Jak vyplývá ze správního spisu, není pochyb o naplnění skutkové podstaty uvedené pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl uvedenou skutkovou podstatu, resp. zákonem předpokládané podmínky pro její naplnění naplnit

tím, že ode dne 22. 12. 2019 do dne 20. 2. 2020 pobýval na území ČR bez povolení k tomu určenému, tj. pobýval na území ČR nelegálně. Tuto skutečnost žalobce sám potvrdil poté, co se dostavil na pracoviště KŘPPK, kde prezentoval svoji pobytovou situaci na území s žádostí o její vyřešení. Z výpovědi žalobce ze dne 29. 5. 2020 dále vyplývá, že si musel být své situace stran nelegálního pobytu plně vědom, ač nyní tvrdí, že si svého protiprávního počínání vědom nebyl. Na tomto místě považuje soud za nutné zdůraznit, že to byl právě žalobce, kdo si měl i přes své advokátní zastoupení kontrolovat průběh řízení a dohlížet na to, zda jeho pobytová situace neodporuje právnímu řádu ČR. Soud, stejně jako žalovaný, zpochybňuje tvrzení žalobce o jeho nevědomosti o nelegálním pobytu, a to i odkazem na tvrzenou skutečnost výpovědi zastoupení ze strany advokáta, kdy musel být v takovém případě žalobce seznámen se stavem jím vedených řízení stran pobytové situace (jak správně zdůraznil žalovaný, žalobce byl a je i nadále zastupován tímtož advokátem). Vědomost o nelegálnosti jeho pobytu měl žalobce i s ohledem na rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 57 A 106/2019 ze dne 19. 11. 2019, jímž bylo rozhodnuto o jeho žalobě, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 4. 2018 č. j. OAM-141-10/ZR-2018, kterým byla zrušena platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území a následně i s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 469/2019-28 ze dne 16. 1. 2020, jímž byla v uvedené věci jeho kasační stížnost zamítnuta. Na oddělení pobytové kontroly, odbor cizinecké policie, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje se přitom žalobce dostavil s tím, že pobývá na území ČR bez platného oprávnění, až dne 20. 2. 2020.

18. Skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců nerozlišuje délku nelegálního pobytu cizince či jeho spolupráci s úřady, čímž je tato argumentace žalobce bezpředmětná. Délku nelegálního pobytu lze promítnout pouze do stanovení doby zákazu pobytu na území členských států EU či při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, což žalovaný také učinil a soud se touto otázkou zabývá níže.

19. Soud nesdílí s žalobcem stejný názor ani na aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců. V první řadě soudu není z úřední činnosti známo, že by k tomuto institutu cizineckého práva bylo v obdobných případech, jako je tento, přistupováno. Ostatně ani žalobce nedoložil jemu známé případy, kdy k takovému postupu mělo dojít. Jeho tvrzení jsou v tomto směru tedy pouhé fabulace. Není ani pravdou, že by správní orgány měly možnost správního uvážení ohledně volby mezi uložením správního vyhoštění či přistoupením k rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států. Jedinou eventualitou, kdy je možné přistoupit k rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států před uložením správního vyhoštění, kdy jsou naplněny podmínky dané skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, je situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince. V daném případě však správní orgány rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců neshledaly, stejně jako neshledaly žádné důvody bránící vycestování žalobce dle § 179 téhož zákona (závazné stanovisko MV).

20. S ohledem na uvedené nepovažuje soud napadené rozhodnutí za nepřiměřené, neboť bylo prokazatelně zjištěno naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a současně nebylo rozhodnutí žalovaného shledáno jako

nepriměřené z pohledu § 174a téhož zákona a v důsledku toho odůvodňující přistoupení k aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců.

21. Nepriměřeně považoval žalobce napadené rozhodnutí i ve vztahu k zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Nepriměřeností ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců se žalovaný zabýval na str. 6-7 napadeného rozhodnutí a před ním správní orgán I. stupně na str. 4-5 svého rozhodnutí. Oba správní orgány došly ke shodnému závěru, a to že rozhodnutí není ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nepriměřené. Žalobce v tomto směru zejména poukazoval na délku dosavadního pobytu na území ČR v délce trvání 12 let a na za tuto dobu vybudované – údajně pevné - soukromé a rodinné vazby. Soud k uvedenému konstatuje, že vyjma délky pobytu neuvedl žalobce žádný konkrétní a individualizovaný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ačkoliv žalobce strávil na území ČR značnou dobu, poukázaly správní orgány příhodně na neznalost českého jazyka žalobcem a také na jeho rodinu (matku, děti a manželku), která se stále nachází ve Vietnamu a se kterou žalobce i nadále, podle všeho, udržuje kontakt. Lze tedy tvrdit, že žalobce rodinný život na území ČR žádný nemá, což potvrdil i při výsledku. Ohledně vazeb s přáteli na území ČR soud opět souhlasí s názorem žalovaného. Ten uvedl, že rodinné vazby, které má žalobce na území Vietnamu jsou jistě silnější a „bližší“ než ty přátelské na území ČR, a proto mají větší hodnotu, jež převyšuje přátelské vazby. Rovněž ze shromážděného materiálu vyplývá, že žalobce v době 12 let pobytu na území ČR opakovaně navštívil Vietnam, což dokládá, že rodinné vztahy zcela nepřetrhl a jeho návratu v tomto směru nic nebrání. Pokud žalobce vytýká správním orgánům jejich tvrzení ohledně nezájmu o začlenění do české společnosti a namísto toho sdružování se s krajany, nelze taková tvrzení považovat za nesprávná, ale současně je nelze vykládat jako rozhodná. Co se týče jazykové stránky, zde se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, neboť za 12 let pobytu na území ČR je přirozené očekávat, že se cizinec, který tu pobývá takovou dobu, naučí jazyku státu, v němž chce setrvat i nadále, a to alespoň do určité, byť omezené, míry. To, že se žalobce nesnažil český jazyk naučit, svědčí i dle názoru soudu o jeho nezájmu se významněji integrovat do české společnosti. Co se týče výhradního styku s krajany, zde se skutečně jedná ze strany žalovaného o nepodložená tvrzení, nicméně žalovaný k tomu uvedl další pádné argumenty, tudíž tato nepodložená tvrzení nezpůsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť to může obstát v této souvislosti i díky dalším faktorům, které žalovaný uvedl. Ostatně ani žalobce nepředložil žádná tvrzení či důkazy o opaku, tj. o svém zájmu a snaze o začlenění tím, že by se naučil český jazyk či provozoval aktivity vyznačující se zájmem o integraci. Co se týče ekonomických vazeb na území ČR, tyto zjištěny nebyly, vyjma bankovního úvěru, přičemž žalobci nic nebrání v tom, aby jej splácel z Vietnamu či jiného státu mimo území členských států EU. Existenci majetku vysoké hodnoty (např. nemovitosti) představujícího překážku pro vycestování žalobce neuvedl a nezjistily ji ani správní orgány, stejně tak žalobci nesvědčí žádné pobytové oprávnění, které by mu umožňovalo vydělávat si a zajišťovat si prostředky k běžnému životu na území ČR.

22. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce ohledně výkladu veškerých jím tvrzených skutečností a vazeb na území ČR v jeho neprospěch. Správní orgány v tomto směru postupovaly v souladu s právní úpravou a ustálenou rozhodovací praxí. Na tomto místě považuje soud opět za nutné zdůraznit, že žalobce neuvedl žádné konkrétní a individualizované hrozící zásahy, stejně jako neprokázal jím obecně tvrzené zásahy (vazby s přáteli, ekonomické vazby) takové intenzity, aby opodstatňovaly důvody domnívat se, že napadené rozhodnutí může být z pohledu zásahu do rodinného a soukromého života

žalobce nepřiměřené. Současně s tím soud konstatuje, že se správní orgány obou stupňů s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí vypořádaly dostatečným, jasným, srozumitelným a především přezkoumatelným způsobem a pro své závěry shromáždily i dostatek podkladů pro to, aby nevznikly pochybnosti o tom, zda tvrzení žalobce či závěry žalovaného jsou založeny na reálném podkladu.

23. V neposlední řadě namítal žalobce přílišnou krátkost stanovené doby k vycestování. Ačkoliv může správní orgán dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uložit dobu k vycestování v rozmezí od 7 do 60 dnů, je soudu z úřední činnosti známo, že v obdobných případech, jako je tento, skutečně bývá uložena v délce 30 dnů. Ve prospěch tvrzení žalovaného vypovídá zejména fakt, že žalobce na území ČR nemá žádné pevné vazby, a to ať ekonomické, rodinné či soukromé, které by mu bránily opustit území v takto stanovené době. Uvedené platí i navzdory délce pobytu žalobce na území ČR, neboť po tuto dobu, jak bylo uvedeno, žalobce netvrdil, že by si vybudoval vazby takové intenzity, aby odůvodňovaly stanovení delší lhůty k vycestování a tyto ani nebyly zjištěny. Současně s tím soud podotýká, že žalobci byla jeho nejistá situace známa již dlouhou dobu dopředu a mohl tak učinit patřičné kroky tímto směrem. Současně je z výše uvedeného zřejmé, že žalobci bylo známo, že se na území ČR nachází nelegálně a v té souvislosti měl již dříve vést kroky k tomu, aby neprodleně opustil území ČR, ale také členských států EU. Co se týče krátkosti stanovené lhůty s ohledem na panující pandemii koronaviru, zde soud odkazuje na následující bod tohoto rozhodnutí, kde je uvedeno, že vycestování je reálné a tudíž je proveditelné i vycestování ve stanovené lhůtě.

24. Závěrem rozporoval žalobce závěry učiněné v závazném stanovisku stran realizovatelnosti vycestování. Realizovatelností vycestování žalobce se závazné stanovisko MV ze dne 18. 12. 2020 zabývalo dle soudu dostatečně, kdy poté žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto závěry dále na str. 5-6 rozvedl a doplnil o další argumentaci. Zejména je třeba trvat na správnosti tvrzení žalovaného ohledně absence nepodmíněnosti vycestovat do Vietnamu právě z ČR, kdy taková možnost skýtá pro žalobce širší příležitost nalézt větší počet letů do Vietnamu. Současně je nutné trvat i na přístupnosti žalobce k repatričním letům organizovaným nejen ČR ale i dalším členskými státy EU pro občany Vietnamu. Jistě lze souhlasit s tím, že vycestování žalobce do Vietnamu není za současné situace stejně jednoduché, jako tomu bývalo před pandemií koronaviru, to však nemění nic na tom, že je stále realizovatelné, a to ve lhůtě k tomu stanovené. Rovněž soud zdůrazňuje, že se také nabízí možnost cestování jinými dopravními prostředky či jejich kombinací, které ač může být neporovnatelně složitější a časově náročnější, neodporuje právním předpisům. Dále soud připomíná, že vyhoštění se týká pouze území ČR a členských států EU, není tedy bezpodmínečně stanoveno, že žalobce musí vycestovat jen a pouze do Vietnamu. S ohledem na výše uvedené považuje soud závěry učiněné v závazném stanovisku, potažmo napadeném rozhodnutí, za přezkoumatelné a plně odpovídající dané situaci a případu.

25. Nad rámec uvedeného soud považuje za vhodné připomenout, že situace kolem koronaviru je situací velmi rychle proměnlivou, avšak v současné době probíhají tyto změny k lepšímu, a to zejména díky očkování a postupnému uvolňování všech restrikcí, včetně cestování do zahraničí a obnovování letecké dopravy.

26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť shledal žalobu nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VII.
Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. 6. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně